

جشن اومانیته بسیار پر شکوه بود

صفحه ۲۴ <

مکان بزرگی به این موضوع اختصاص داده شده بود که در آنجا، فیلم ها، پوسترها و کتاب هائی در این مورد عرضه شده بود. دختر چه گوارا نیز در این مراسم حضور داشت. توسعه افریقا و همبستگی با مردم آن، موضوع دیگری بود که دست اندرکاران جشن آن را برجسته کرده و در کانون توجه قرار داده بودند. بررسی علل عقب ماندگی شدید افریقا و راه های برون رفت از آن، از جمله مسائل مورد بحث بود که صاحب نظران افریقائی و اروپائی پیرامون آن نظراتشان را بیان داشتند. فلسطین و صلح در خاورمیانه موضوع دیگری بود که مورد توجه صاحب نظران قرار داشت و پیرامون آن کنفرانس تشکیل دادند.

در رابطه با مسائل داخلی فرانسه، علل شکست چپ و راه برون رفت از آن، محور اصلی موضوع سیاسی جشن اومانیته بود. این مساله به ویژه چهار ماه پس از شکست چپ در انتخابات ریاست جمهوری، برای علاقمندان به عدالت و آزادی جذبه داشت. طرح مقابله با تهاجم راست و راه ها و چگونگی دفاع از دستاوردهای اجتماعی در زمینه اشتغال، بازنشستگی، بهداشت و درمان و همچنین مسائل مهاجران، از جمله مسائل مورد بحث و گفتگو بود. برای راهیابی و پاسخ به مشکلات، دبیر ملی حزب کمونیست فرانسه با اذعان به شکست، از چند جریان عمده چپ فرانسه دعوت کرد تا پیرامون این مسائل به گفتگو بنشینند که با موافقت آنان روبرو شد. نکات مهم این اقدام را چنین می توان برشمرد:

۱- حضور رهبران ۴ سازمان عمده چپ در جشن حزب کمونیست، به گفته رسانه های فرانسوی یک رخداد سیاسی به شمار می آید. نمایندگان این چهار سازمان که عبارتند از ماری ژورژ بوفه، دبیر ملی حزب کمونیست، فرانسوا اولاند، دبیرکل حزب سوسیالیست، سسیل دوفلو، مسئول حزب سبزه ها و اولیویه بوزانسونو مسئول انجمن انقلابی چپ (LCR)، هریک به گونه ای کوشیدند بر ضرورت یا لزوم اتحاد میان جریان های چپ تأکید کنند.

۲- در واقع نیاز یا لزوم چنین جلسه ای که در نوع خود بی سابقه بود، ناشی از شکست چپ در انتخابات ریاست جمهوری است (آراء کل سازمان های چپ بر روی هم ۴۷ درصد بود، در برابر ۵۳ درصد آراء راست). شکستی که نه تنها برای چپ ها نا منتظره بود، بلکه به پیوستن تعدادی از چهره های

این سازمان ها قرار است روز سه شنبه ۱۸ سپتامبر یک حرکت اعتراضی مشترک در دفاع از دستاوردهای اجتماعی انجام دهند و پس از آن یک کمیته هماهنگی مشترک ایجاد نمایند.

امسال استقبال مردم از جشن اومانیته بسیار زیاد بود. در برنامه هنری این جشن، رنو خواننده محبوب چپ فرانسه شرکت داشت. استقبال از گفتگوی ۴ جریان به اندازه ای وسیع بود که تعداد زیادی نتوانستند در آن شرکت کنند.

چون هرسال، احزاب و سازمان های غیر فرانسوی نیز در جشن حضور و مشارکت داشتند. سازمان ها و احزاب سیاسی چپ و دموکراتیک غیر فرانسوی در محل مخصوصی که دهکده جهانی نامیده شده است، حضور داشتند و هر کدام با ارائه برنامه ای هنری، از کنسرت گرفته تا رقص و موسیقی، از نمایش فیلم و تاتر تا نقاشی و کارهای دستی، با سلیقه های گوناگون، رنگین کمائی از فرهنگ و آداب و رسوم مردم خود را برای علاقمندان به نمایش می گذاشتند.

اتحاد کار، نشریه سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران نیز در جشن اومانیته شرکت داشت. از ایران چند سازمان دیگر: سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت)، سازمان فدائیان (اقلیت) و حزب توده ایران نیز در این جشن حضور داشتند. در طول سه روز جشن، تعداد زیادی از هموطنانمان از چادر اتحاد کار دیدن کردند. این چادر محل دید و بازدید، محل بحث و گفتگو، محل رقص و پایکوبی بود. در قسمتی از چادر میز کتاب و برخی از متون ترجمه شده قرار داشت. موسیقی تمامی مناطق ایران یکدم خاموش نشد. در این سه روز رقص های مختلف ایرانی: فارسی، کردی، لری، آذری و... نظر نه تنها هم میهنانمان در فرانسه، که سایر ملیت های غیر ایرانی را نیز جلب می کرد. فشردگی جمعیت در مقاطعی چنان بود که رفت و آمد دشوار بود و به سختی صورت می گرفت. مراجعه به چادر ما برای اطلاع از وضعیت ایران قابل ملاحظه بود. مراجعه کنندگان عمدتاً در رابطه با مساله زنان و ماجرای برنامه اتمی ایران سؤال داشتند. نکته قابل توجه و امید آفرین در این مراسم، تداوم حضور فعال و مشارکت چشمگیر جوانان در برنامه های مختلف آن بود. مشارکت جوانان به حدی بود که بدون آن، پیشرفت کارهای ما با اختلال مواجه می شد.

فیلم بخشی از برنامه های جشن اومانیته، از جمله برنامه های چادر اتحاد کار و مصاحبه با گردانندگان آن، توسط تلویزیون "تیشک" برای هموطنانمان در ایران و سایر نقاط دنیا پخش می شد. □

سرشناس سوسیالیست به دولت دست راستی سرکوزی نیز انجامید و فراتر از این، کنار رفتن سرپوش و روشن شدن اختلاف های درونی و پنهان نیروهای چپ و به ویژه حزب سوسیالیست را در پی داشت.

۳- این اختلاف ها یا بهتر است بگوئیم شدت بحران درون سازمانی و نیز تشدید بی اعتمادی افکار عمومی نسبت به جریان های چپ موجب شد تا برای اولین بار رهبران این احزاب به ضرورت بازنگری به گذشته و راهیابی برای آینده پی ببرند و در پی چاره جویی برآیند. به گفته دبیر ملی حزب کمونیست، ماری ژورژ بوفه، جریان های چپ دیگر نمی توانند تنها با نفی و نقد راست به حیات سیاسی خود ادامه دهند. نقد گذشته خود، از یک سو و ارائه برنامه نوین، از سوی دیگر برای تمامی جریان های چپ به امری ضرور تبدیل شده است و این تنها از طریق تبادل نظر جمعی چپ ها امکان پذیر است. او افزود که یا باید از وضعیت کنونی فراتر رویم و یا در خود فرو رویم، راه دیگری باقی نمانده است. فرانسوا اولاند گفت: "همه ما یک جور فکر نمی کنیم، اما همگی در مخالفت با راست متحد هستیم. در این مخالفت به همه نیروها نیاز داریم. اما فرای وحدت باید بتوانیم با هم بر سر پروژه ای مشترک کار کنیم. حزب سوسیالیست به تنهایی از پس این کار بر نمی آید. من موافق کار جمعی در انتخابات شهرداری ها هستم." این نخستین بار است که دبیرکل حزب سوسیالیست به این وضوح از همکاری با دیگر جریان های چپ حرف می زند. بوزانسونو نیز گفت: "این فرقه گرایی و غیر مسئولانه است اگر به اتحاد بی توجه بمانیم."

سایت انترنت انجمن دفاع از زندانیان سیاسی و حقوق بشر

جان زندانیان سیاسی در زندان گوهردشت در معرض خطر جدی است

بنابه گزارشات رسیده از زندان گوهرداشت کرج، روز شنبه ۳۱ شهریور ۱۳۸۶، غروب، زمانی که به دستور کارگزاران زندان از دادن غذای زندانیان سیاسی امتناع شد، آقای افشین بایمانی علت ندادن غذای زندانیان سیاسی را از آنها جویا شد که توسط فردی به نام عباس احدزاده و ۶ نفر دیگر مورد هجوم واقع گردید. آقای بایمانی در اثر این حمله که توسط کارگزاران زندان انجام گرفت، از ناحیه صورت و بینی به شدت زخمی گردید. این دومین حمله است که به دستور سعید مرتضوی و حسن زارع دهنوی و تحت نظارت علی حاج کاظم رئیس زندان، میرزائی و علی محمدی از معاونین زندان، شهبازی رئیس حفاظت اطلاعات زندان و محمد مغنغان رئیس بند ۲ زندان، توسط عباس احدزاده و ۶ نفر از مامورین زندان به اجرا گذاشته شد. حملات پی در پی علیه زندانیان سیاسی بی دفاع در بند آن هم در فواصل کوتاه، حاکی از قصد غیر انسانی حذف فیزیکی آنها است.

لازم به یادآوری است در روز دوشنبه ۱۹ شهریور ۱۳۸۶ آقایان افشین بایمانی و بهروز جاوید طهرانی با وحشیانه ترین شیوه

در بهداری زندان مورد حمله قرار گرفتند که در اثر آن حمله شکم آقای بایمانی بیش از ۵۰ بخیه خورد. او هنوز از آثار آن زخم بهبود نیافته بود که دوباره مورد تهاجم قرار گرفت. در هر دو حمله، ایشان از هر گونه امکانات درمانی محروم بودند. جان این زندانی سیاسی در معرض خطر جدی است و تمام شواهد حاکی از قصد حذف فیزیکی او توسط کارگزاران زندان است.

فعالین حقوق بشر و دمکراسی در ایران، حمله به زندانیان سیاسی بی دفاع در بند را محکوم می کند و به تمامی سازمان های حقوق بشری هشدار میدهد که جان زندانیان سیاسی در خطر جدی است و برای پیشگیری از یک فاجعه می بایست دست به اقدامات فوری زد تا جان آنها را نجات داد.

فعالین حقوق بشر و دمکراسی در ایران

۲ مهر ۱۳۸۶ برابر با ۲۴ سپتامبر ۲۰۰۷

موارد فوق به سازمانهای زیر گزارش شده:

کمیسر حقوق بشر سازمان ملل - شورای حقوق بشر سازمان ملل - سازمان عفو بین الملل - بخش حقوق بشر اتحادیه اروپا - دیدبان حقوق بشر.

سالروز جهانی بر ضد مجازات اعدام**اطلاعیه دبیرخانه بین المللی حزب سوسیالیست فرانسه**

به نظر می رسد که ایده توقف قانونی مجازات اعدام در میان بسیاری از دولت ها و افکار عمومی جهان پیشرفت کرده است. حزب سوسیالیست از ابتکار شورای اروپا برای ازسرگیری این پروژه و کوشش در الغای جهانی حکم اعدام بسیار خشنود است.

با اینحال وقایع اخیر نشان میدهد که مبارزه بر علیه مجازات اعدام می باید با شدت هرچه بیشتر ادامه پیدا کند. حزب سوسیالیست بسیار متأسف است که لهستان با خواست شورای اروپا مبنی بر برقراری یک روز اروپایی بر علیه مجازات اعدام مخالفت نمود.

یکشنبه ۷ اکتبر ۲۰۰۷، ۳ روز قبل از سالروز جهانی بر ضد مجازات اعدام، ۱۵ نفر در افغانستان اعدام شدند و این در حالی است که این کشور حدود دو سالی است که به حکم اعدام متوسل نشده است. در ایران اعدام قضایی و غیر قضایی ادامه دارد. در طی ۹ ماه اخیر، ایران ۲۱۰ اعدام در ملا عام انجام داده است.

برای ابراز حمایت از تمامی فعالینی که برای لغو مجازات اعدام مبارزه میکنند، حزب سوسیالیست امروز ساعت ۱۴ در حرکت مقابل اپرای پاریس در کنار انجمن ها حضور خواهد داشت تا بار دیگر حمایت خود از لغو مجازات اعدام در ایران و سایر ممالک را اعلام دارد. ۱۰ اکتبر ۲۰۰۷

مصاحبه با پرویز بابایی

صفحه ۱۰

- بله کاملاً درست است او نمونه این تشکر را از آیزنهاور هم کرد.

- می‌خواهم بگویم اگر این نیروهای خارجی، در تمام این گذشته، هیچگاه به منافع مردم ایران نپرداختند و فقط به منافع خودشان فکر می‌کردند، آیا امروز می‌تواند به هر دلیلی مورد توجیح قرار بگیرد که بتوان با کمک نیروهای خارجی یا با دمکراسی صادراتی سرنوشت مردم را تغییر داد؟

- به هیچوجه، هیچوقت ما نباید به امپریالیست ها اتکا داشته باشیم. بازگشت سلطنت مفتضحانه ترین شکلی است که یک ملتی بخواهد انتخاب کند.

- جناب بابایی با تشکر از محبت شما، اگر نکته دیگری را می‌خواهید طرح بفرمایید، میکروفون در اختیار شماست.

- مطلب دیگری ندارم فقط روی نکته آخرین تأکید می‌کنم. آلترناتیوی که به اصطلاح از این هجوم خارجی برای ما نصیب خواهد شد، یک آلترناتیو مفتضحی خواهد بود.

- به نوعی سرنوشت مردم عراق می‌تواند مورد اشاره ما باشد. جناب بابایی خیلی از شما تشکر می‌کنم. □

مصاحبه با هوشنگ کشاورز صدر

صفحه ۸

- شما راجع به ۲۸ مرداد و محورها گفتید، باید به شما عرض کنم که مردم بودند. تکیه گاه اصلی دکتر مصدق مردم بودند. در مرحله دوم از تناقضی که بین سیاست آمریکا و انگلیس بود، سود می‌برد. ولی وقتی اهداف اصلی دولت مشخص شد، بین آمریکا و انگلیس تفاهم ایجاد شد و به ویژه بعد از ۳۰ تیر. چون پرسیدید که قوام را می‌خواهند به جوری خوب نشان بدهند، بله ما در این روزها به دوره‌ای رسیده ایم که این دلایل بسیاری دارد و وقت این جلسه گرفته می‌شود، که ما دوره ارزش شکنی راه انداخته‌ایم، به خصوص در خارج از کشور. یعنی بیاییم یک سری آدمهایی که یک سری خدماتی کرده‌اند و خدمات آنها بدیهی است - اینها را دوستانشان هم نقد کرده‌اند - حالا بیاییم مثلاً قوام‌السلطنه و مصدق را کنار هم قرار بدهیم. خیر. مصدق اگر مورد اعتماد مردم قرار گرفته بود به ۳ دلیل بود. این درست آن محور هم هست:

یکم مستبد نبود. در آن دوره حکومتی، بیاید نشان بدهید که کسی را شکنجه کرده باشند.

دوم، دست به اموال دولتی دراز نمی‌کرد. از جیب خود و از زندگی‌اش، حتی بخشی از حقوق نخست‌وزیری را پرداخت.

سوم اینکه با خارجی سر و سرّ نداشت. من به شما دوست جوانم عرض می‌کنم، در سال ۱۳۳۱ تمام صورت مذاکرات هیئت دولت مربوط به دوره نفت در چاپخانه بانک ملی چاپ و در اختیار مردم یا درست بگویم در اختیار بخش خاص و بزرگ مردم قرار بگیرد.

۲۸ مرداد به نظر بنده از ۳۰ تیر شروع شد و در حقیقت روز ۲۵ مرداد. آن واقعه شب حکم دادن، یک جور کودتای نظامی بود. الان می‌گویند که نه قیام بود. نه آقا، بنده خودم در خیابان بودم. جمعی با کامیون بودند. خانم اعتضادی، آقای شعبان بی‌مخ، اینها توی کامیون بودند، یک اتومبیل بیوک قرمز هم بود. توی این اتومبیل بودند. عکس شاه را هم آورده بودند. روزهای قبل این تعارضات بود ولی روز ۲۸ مرداد پشت اینها تانک حرکت می‌کرد. یعنی باید به جرأت بگویم تفاهمی بین لمپن جامعه و ارتش بود. و این ظاهر امر بود. برای این ظاهر امر را امروز اینجور بزرگ می‌کنند که بتوانند بگویند آن یک قیام ملی بود. □

برگزاری مراسم یادمان کشتار ۶۷ در نروژ

اعضای خانواده جانباختگان قرائت شد. این مراسم مورد استقبال تعداد بسیار زیادی از طیف های گوناگون ایرانیان ساکن نروژ قرار گرفت و نکته جالب توجه آن بود که برخی از شرکت کنندگان برای اولین بار در مورد کشتارهای سال ۶۷ و گلستان خاوران مطلع می شدند. آشنا شدن با ماجرای کشتار ۶۷ و ابعاد بی رحمی رژیم ضد بشر و آزادی کش جمهوری اسلامی نسبت به فرزندان شریف و آزادیخواه میهنمان، افراد شرکت کننده در مراسم را شدیداً تحت تأثیر قرار داد.

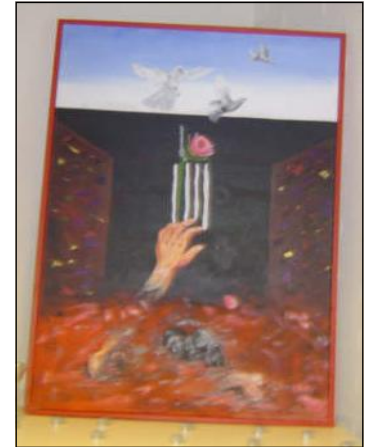
سالن برگزاری مراسم که در کتابخانه شهر اسلو قرار دارد، با گل و عکس هایی از جانباختگان راه آزادی و عدالت به زیبایی تزئین شده بود. در پایان مراسم، شاخه های گل از طرف اعضای خانواده جانباختگان به تمامی افراد شرکت کننده در مراسم اهدا شد. شهریور ۱۳۸۶

به مناسبت نوزدهمین سالگرد قتل عام زندانیان سیاسی در ایران، مراسمی با حضور چند تن از خانواده های قربانیان کشتار ۶۷، فعالین سیاسی، اعضای جنبش همبستگی برای دموکراسی و آزادی در ایران، منفردین و فعالین حقوق بشر، در شهر اسلو برگزار گردید.

در این مراسم که با یک دقیقه کف زدن برای جانباختگان کشتار ۶۷ آغاز شد، یکی از اعضای خانواده جانباختگان کشتار ۶۷ در مورد فضا و روابط حاکم بر خانواده ها در ایران صحبت کرد و از کلیه نیروهای سیاسی خواست تا اتحاد و حمایت خود را بیش از پیش از خانواده ها اعلام دارند.

در ادامه، پیامی از طرف دادخواهان کشتار ۶۷ برای حاضرین قرائت شد، فیلمی از خاوران ساخته آقای حمید حمیدی پخش شد، چند ترانه توسط یکی از هنرمندان به اجرا در آمد و چند متن و شعر نیز توسط

مراسم سالگرد قتل عام زندانیان سیاسی - عقیدتی در سیدنی - استرالیا

با فراخوان کمیته همبستگی با کارگران ایران - استرالیا، به فعالین سیاسی و اجتماعی و نیروها و احزاب سیاسی، گروهی به عنوان گروه برگزار کننده مراسم سالگرد کشتار زندانیان سیاسی - عقیدتی تشکیل شد.

فیلم "درختی که به خاطر می آورد" به کارگردانی مسعود رئوف که رشته گفتگوها و بازآفرینی وقایع و جنایت های رژیم جمهوری اسلامی از زبان زندانیان دو رژیم چون رضا غفاری، شکوفه، فرزاد و شیرین مهرداد است، شعر آزادی سروده مجید، شعری با عنوان «هم درد با خاوران»، خاطره گوئی از زندان توسط فریبا صالح زاده که هفت سال از عمر خود را در زندان های رژیم گذرانده است، نمایش نقاشی های شهره کیا که در فاصله سالهای ۶۰ تا ۶۶ در زندان خلق کرده است و فیلم تهیه شده توسط حمید حمیدی به نام «آنجا روزی باغ خواهد شد» که جزئیات قتل عام زندانیان سیاسی در سال ۶۷ را بیان می کند، بخش های مختلف مراسم امسال بود که جمعیتی قابل توجه و بیشتر از سالهای گذشته در آن شرکت کرده بودند.

در بیانیه گروه برگزاری مراسم که در این برنامه قرائت شد، آمده است: اراده همسنگران جان باخته ما برای سرنگونی جمهوری اسلامی و عزم آنان در مبارزه برای آزادی و برابری و جامعه ای عاری از ستم و استثمار و ایجاد دنیای بهتر، به هدفی برای ما و نسل های آینده تبدیل شده است. همگام با هم، در یک حرکت مشترک و همراه با همه مبارزان در داخل ایران، خاوران را به نمادی از جنایت رژیم اسلامی علیه مردم و سمبل اعتراض به شکنجه و اعدام تبدیل کنیم.

۱۰ شهریور ۱۳۸۶ - ۲ سپتامبر ۲۰۰۷

پیام به جمعی از خانواده های جانباختگان سال ۶۷ در نروژ و جنبش همبستگی برای آزادی و دموکراسی در ایران (نروژ)

اعلام نمی کنند، بدتر اینکه آن را منکرند!! این انکار، اگر از ترس و شرم زشتی آن نیست، از چه روست؟

دوستان عزیز!

ما ضمن پشتیبانی از این تلاش شما، بر این باوریم که برای جلوگیری از تکرار این جنایت ها، آزادیخواهان موظفند دست در دست هم و با تمام نیرو، ابعاد این جنایت را برملا کرده و با همه امکانات خود به دادخواهی برای کشاندن جنایتکاران به پای میز محاکمه برخیزند. عمل حاکمان ایران در سال ۶۷ را جز جنایت علیه بشریت، چیز دیگری نمی توان نامید. بیائید برای عدم تکرار آن، صفوفمان را فشرده تر کنیم. کشتار در سراسر کشور و در همه زندانهای ایران انجام گرفته است. فاجعه سراسری است. ملی است. مقاومت و ایستادگی و بر ملا کردن آن هم جز در سطح وسیع و همگانی، جز در سطح کل کشور و در ابعاد ملی و با مشارکت و همبستگی عموم آزاد اندیشان، ره به جایی نمی برد. ما آماده ایم که برای انجام این وظیفه، دست همه جریانها و نیروهای چپ و دموکرات و همه فعالان حقوق بشر را، صمیمانه بفشاریم.

سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران - نروژ

شهریور ماه ۱۳۸۶ برابر با سپتامبر ۲۰۰۷

دوستان ارجمند!

از کشتار زندانیان سیاسی ایران ۱۹ سال گذشت. هر چند گوشه هایی از ماجرای قتل عام این زندانیان و شرحی که بر آنان در زندانهای جمهوری اسلامی گذشت، برای بخش کوچکی از مردم کشورمان برملا شده است، اما هنوز، اکثریت بالای مردم ایران و جهانیان از ابعاد و چگونگی این جنایت بی خبرند. تلاش برای نور افشاندن بر ابعاد این جنایت، ارزشمند و ستودنی است، به ویژه اگر با هدف حک نمودن آن در حافظه تاریخ و به منظور جلوگیری از تکرار آن، انجام پذیرد. ما این اقدام شما را در این راستا دیده، آنرا مثبت و قابل تحسین می دانیم.

یاران گرمی!

زشتی این جنایت بدان اندازه ای زیاد و شرم آن به قدری وسیع است که حتی مسئولیت انجام این ننگ را خود جانیان نیز نمی پذیرند. سکوت آمران و عاملان این جنایت، طی ۱۹ سال گذشته، خود، نشان از ابعاد و عمق این فاجعه دارد. گوئی آنان به ابعاد زشتی کار خود در اذهان مردم واقفند! کسانی که با وقاحت در رسانه های خود از دریدن شکم ها، از سنگسار زنان، از سرکوب کارگران، دانشجویان، فعالان قومی و ملی و روشنفکران سخن گفته و می گویند، این جنایت را نه تنها

اتحاد کار

شماره ۱۴۸

مهر ۱۳۸۶ - اکتبر ۲۰۰۷

ETEHADE KAR

October 2007

Vol. 14 - No. 148

تماس با روابط عمومی سازمان:

نامه های خود را به آدرس زیر

- از یکی از کشورهای خارج -

برای ما پست کنید.

آدرس سازمان در فرانسه:

AZAMI
116 RUE DE CHARENTON
75012 PARIS, FRANCE

آدرس پست الکترونیکی سازمان:

etehadefadaian@wanadoo.fr

info@etehadefadaian.org

آدرس صفحه سازمان در اینترنت:

www.etehadefadaian.org

تلفن: +۳۳ ۶۲۰۵۱۴۱۱۲

فاکس: +۴۹ ۲۲۴۱۳۱۰۲۱۷

بها معادل: ۱/۵ یورو

زنان زن

www.zanan.info

گزارش نشست مشترک ۹ گروه جمهوری خواه ایران

برای گسترش همکاری ها در راستای مبارزه علیه جمهوری اسلامی ایران

در پی دعوت گروه ارتباطات جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران، از ۸ گروه جمهوری خواه دیگر به قصد گفتگو و ایجاد زمینه های همکاری در راستای مبارزه علیه جمهوری اسلامی ایران و استقرار دموکراسی در کشور، دو نشست، ابتدا نشست پالتاکی در روز ۳۰ ژوئن ۲۰۰۷ برابر با ۹ تیر ماه ۱۳۸۶ و سپس نشست حضوری در روزهای ۲۲ و ۲۳ سپتامبر ۲۰۰۷ برابر با ۳۱ شهریور و اول مهرماه ۱۳۸۶ در شهر هانور آلمان برگزار گردید.

در این نشست ها نمایندگان سازمان ها و گروه های ذیل حضور یافتند:

اتحاد جمهوری خواهان ایران، جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران، حزب دموکرات کردستان ایران، حزب کومه له کردستان ایران، سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران، سازمان های جبهه ملی ایران در خارج از کشور (به عنوان ناظر)، سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت)، شورای موقت سوسیالیست های چپ ایران، مجامع اسلامی ایرانیان.

در نشست دو روزه شهر هانور آلمان، شرکت کنندگان پاره ای از نقاط اشتراک و اختلاف خود را با یکدیگر روشن ساختند.

نشست به این نتیجه رسید که مباحث خود را با برگزاری جلسات مشترک و سمینارهای عمومی به منظور دست یابی به همسویی های بیشتر و نیز رسیدن به مبانی مشترک، در سمینارهای عمومی ادامه دهد. نمایندگان کمیته ای را از میان خود برای هماهنگی اقدامات فوق و بررسی زمینه های همکاری های عملی انتخاب کردند. مجامع اسلامی ایرانیان همکاری خود را به شرکت در گفتگوها و بحث آزاد محدود نمود و در انتخاب کمیته هماهنگی شرکت نکرد.

۱ مهر ۱۳۸۶ برابر با ۲۳ سپتامبر ۲۰۰۷

مانع تصویب لایحه ارتجاعی و زن ستیز «حمایت از خانواده» شویم!

در تاریخ یکم مرداد ماه هشتاد و شش، هیات دولت مصوبه خود را تحت عنوان لایحه «حمایت از خانواده» جهت بررسی و تصویب به مجلس ارائه داد. لایحه ای که به اعتقاد حقوقدانان و کارشناسان، نه تنها به حمایت از خانواده و تحکیم روابط عادلانه بین زن و مرد نمی پردازد، بلکه بازهم هرچه بیشتر در راستای پایمال ساختن ابتدائی ترین حقوق زنان کشورمان، بازگشتی چند ده ساله به عقب را نشان می دهد. لایحه ای به غایت ارتجاعی که در آن، زنان کشورمان براساس آن، حتی نیمی از مردان هم به حساب نمی آیند. تصویب این لایحه ضد انسانی و زن ستیزانه توسط هیات دولت، بار دیگر باز هم نشان داد که این رژیم قرون وسطائی پس از گذشت قریب سه دهه از حاکمیت ارتجاعی اش، نمی تواند و نمی خواهد این واقعیت عریان را درک کند که زنان کشورمان همچون دهه های گذشته تا رسیدن به برابر حقوقی و رفع هر گونه تبعیض بر علیه آنان به مبارزات حق طلبانه خود ادامه خواهند داد.

در لایحه جدید «حمایت از خانواده» چند همسری بیش از پیش مشروعیت می یابد (ماده ۲۳)، بر مهریه زنان حتی پیش از وصولش مالیات بسته می شود (ماده ۲۵) و امر صیغه همچنان ترویج می گردد (ماده ۲۲) و در یک کلام، رژیم مرد سالار و زن ستیز جمهوری اسلامی چنانچه موفق به تصویب این لایحه گردد، هرچه بیشتر زنان کشورمان را مورد تحقیر قرار داده و ابتدائی ترین حقوق آنان را پایمال می کند.

کمیسیون زنان سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران، ضمن مخالفت با تصویب لایحه «حمایت از خانواده» همگام با مبارزان و فعالین جنبش زنان، تمامی زنان کشورمان را از هر قشر و طبقه به مخالفت گسترده با این لایحه فرا می خواند. ما معتقدیم که در کارزاری مشترک و گسترده می توان این طرح زن ستیزانه و به غایت ارتجاعی را که تنها هدفش تبدیل زنان کشورمان به بردگان جامعه مرد سالارانه است، به شکست کشاند.

۲۱ شهریورماه ۸۶ - ۱۲ سپتامبر ۲۰۰۷

کمیسیون زنان سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

مشن اومانیته بسیار پر شکوه بود

روزنامه اومانیته، امسال هفتاد و دومین باری است که جشن سالروز خود را برگزار می کند. این روزنامه که در ۱۸ آوریل ۱۹۰۴ توسط ژان ژورس تاسیس شد، در مدت کوتاهی با ۱۴۰ هزار نسخه، پر تیراژترین روزنامه فرانسه شد. در اومانیته بزرگانی چون آنتول فرانس، لئون بلوم، آریستید بریان و... قلم می زدند. پس از انشعابی که درمیان بنیانگذاران چپ این روزنامه در ۲۹ دسامبر ۱۹۲۰ رخ داد، روزنامه اومانیته به ارگان رسمی حزب کمونیست که پرشمارتر از دیگران بود، تبدیل شد. برای اولین بار روزنامه اومانیته سالروز خود را در سال ۱۹۳۰ جشن گرفت. از آن پس تا به امروز، به جز چند سال در دوره جنگ جهانی دوم که فرانسه در اشغال بود، به طور مرتب این جشن برپا شده است.

از ۱۹۷۰ تا کنون، جشن اومانیته در پارک بزرگ کورنوف، در شمال پاریس، برگزار شده است. برای داشتن تصویری از این مکان و فضای آن بد نیست بدانیم که این پارک ۷۰ هکتار مساحت دارد و ۷۰ هزار متر مربع آن به غرفه ها اختصاص می یابد. فقط طول کابل برق این پارک در زمانی که جشن برپا است، به ۱۵ کیلومتر می رسد. سن بزرگ این جشن گنجایش ۶۰ هزار نفر را دارد و بازدید کنندگان آن هر ساله صدها هزار نفرند.

هرساله همراه با جشن وپایکوبی، برخی موضوعات سیاسی-اجتماعی خارجی و داخلی برجسته میشوند. امسال در رابطه با مسائل خارجی، به دلیل مصادف شدن باچهلین سال مرگ چه گوارا، گرامیداشت یاد او یکی از موضوعات بود. دراین رابطه جلسات بحث و سخنرانی درمورد علل پیروزی چپ در آمریکای لاتین در مرکز مباحث قرار داشت. **صفحه ۳۱**

